

Devetdnevnica
k božjemu služabniku
Antonu Strletu

*Dovšod
Boga!*

Strletovo novomašno geslo

KRATEK ŽIVLJENJEPIS

Božji služabnik Anton Strle (21. januar 1915 – 20. oktober 2003) se je rodil v kmečki družini na god sv. Neže 21. januarja 1915. Od šestega leta naprej je skoraj deset let pasel živino in malo pred desetim letom doživel globoko spoznanje Boga, kar ga je zaznamovalo za vse življenje. Zaradi izredne nardarjenosti je po posredovanju in ob pomoči domačega župnika Janeza Puclja v letih 1930 do 1936 obiskoval škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu, kjer se je še posebej poglobil v študij jezikov in literature, a hkrati ob branju dobrih duhovnih knjig tudi v duhovno življenje. Vstopil je v semenišče in bil 29. junija 1941 posvečen za duhovnika. Za novomašno geslo si je izbral besede Povsod Boga. Po nasvetu predstojnikov je nadaljeval študij teologije in leta 1944 doktoriral. Hkrati s pripravo doktorata pa je napisal tudi življenjepis sedaj že blaženega Alojzija Grozdeta. Pred posvečenjem in po njem je deloval kot študijski prefekt v Marijanišču, kjer je sodeloval pri vzgoji mladih. Pred koncem druge

svetovne vojne je bil eno šolsko leto katehet na novomeški gimnaziji. Po vojni je bil trikrat v zaporu, kar je krepko načelo njegovo zdravje. Leta 1956 je začel predavati dogmatiko na teološki fakulteti, hkrati pa je bil ves čas na različne načine dejaven tudi v dušnem pastirstvu. Še posebno se je odlikoval v zvestem spovedovanju. Bil je človek izredne delavnosti, hkrati pa tudi človek molitve. Še dan pred smrtjo je maševal in spovedoval. Gospodar življenja ga je poklical k sebi 20. oktobra 2003. Umrl je v sluhu svetosti in 30. aprila 2014 se je uradno začel postopek za njegovo beatifikacijo.

Besedila v devetdnevnici so le drobci iz Strletove bogate pisne dediščine, ki pa nakazujejo temeljne smernice njegovega življenja.

Devetdnevnica je primerna, ko se človek s posebno prošnjo obrača k božjemu služabniku Antonu Strletu. Da bi bil lahko razglašen za blaženega, je potreben čudež na njegovo priprošnjo. A ne le v izrednih, tudi v rednih stvareh je prav, da se mu priporočamo.

1. DAN

Molitveno življenje

Če sem odkritosrčen, moram reči, da v središču mojega molitvenega življenja, ki naj bi prešinjalo vse ostalo življenje, ni rožni venec, marveč sveta maša (pravim »sveta«, čeprav danes že kar težko izrečemo to besedo). Tudi na drugo mesto še ne pride. To mesto zavzema zame že skoraj 50 let vsakdanja premišljevalna molitev (ne »transcendentalna meditacija«!), v kateri se mi ob božji besedi in ob živi navzočnosti troedinega Boga samega v občutju popolne svobodnosti »srce navriska in izjoče« ter ogreje in razsvetli za vse, kar me bridkega in prijetnega čaka vsak dan, ogreje tudi za »Središče« (Evharistijo), da bi moglo s svojo težnostno močjo navdihovati in prežemati celotno življenje. Na tretje mesto pride rožni venec: vsaj en del prav vsak dan že gotovo nad 50 let (kvečjemu za kak mesec zelo hudih bolezni je moral odpasti). Zdi se mi nepogrešljiv. Nekaj nepogrešljivega bi manjkalo brez njega. Kakor če hiša s svojim »Središčem« ne

bi imela okoli sebe lepega in bogatega vrta z varujočo ograjo! Ta vrt – rožni venec – nikoli ne zastari; vedno je svež in nov. Naj me prežema občutje veselja, bridkosti ali zmagovitosti – vedno grem rad na sprehod po tem vrtu, da se spet osvežim in okrepim: da mi veselje ne utone v valovih bridkosti, da se mi žalost in zaskrbljenost ne spremeni v brezupnost. Devica Marija me vodi h Kristusu, ob katerem ves svet postane luč, pa naj se na zunaj kaže še tako temnega. In ker je Kristusova stvar tudi moja stvar, zato sem glede nje popolnoma gotov. Kajti Kristusova stvar bo zmagala, prej ali slej, za časa mojega življenja ali pa po moji smrti: kakor Bog hoče!

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

2. DAN

Pogum v preizkušnjah

Vsi skupaj potrebujemo zelo veliko poguma in neusahljivih virov upanja, ki jih najdemo pri našem Gospodu, posebno v Najsvejšem zakramentu. Danes moramo biti tako srčni, da nas niti skrajna osamljenost niti za piko ne spravi s tira. »Če vsi, jaz ne!« Seveda ne iz trmoglavosti, marveč iz zvestobe Gospodu, ki ne vara in ki je tudi sam ostal na Oljski gori in na križu. In pri sv. Pavlu, Rim 11,4, beremo: »Prihranil sem si sedem tisoč mož, ki niso kolen pripognili pred Baalom.« Newman je dejal, da je včasih še danes na svetu tako, da je v celotni Cerkvi komaj še kakih 7.000 takih mož. Vendar jih je danes povsod brez dvoma neprimerno več. In z majhnim številom Bog lahko reši svet, seveda ne iz človeških, marveč iz Kristusovih, božjih moči. – Strašno sem hvaležen Gospodu, da nas je spiritual v duhovnih vajah pred mašniškim posvečenjem tako realistično pripravljaj na preskušnje: »Imejte pogum, da boste hoteli biti samo gnoj za prihodnjo

žetev, tudi če vi sami ne boste videli prav nobenih uspehov. Biti gnoj za Kristusovo žetev – kakšna čast! In zavedajte se, da je Jezus pri svoji novi maši slišal pozdrave: Križaj ga, proč z njim...!«

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

3. DAN

Pred Najsvetejšim v duhu žive vere

Ko pridemo pred oltar, kjer se hrani Najsvetejše, naj nas vselej prevzame duh žive vere, zavest, da tu stojimo ali klečimo pred njim, ki je Kralj vseh kraljev in Gospod vseh gospodov. Naj ne bomo s svojim mislimi daleč proč od Zveličarja. Naj o nas ne velja, kar je nekoč veljalo o Judih: »To ljudstvo me časti z ustnicami, njih srce pa je daleč od mene.« Ko vstopamo pred Najsvetejše, ko prestopimo cerkveni prag, naj tudi

mi govorimo, kakor so imeli navado svetniki: »Ve, moje posvetne misli, ostanite zunaj, zdaj se hočem pogovarjati s svojim Bogom, skritim pod podobo kruha in vina. Zdaj hočem s svojim Učenikom govoriti o bolj važnih rečeh. – Za svetne misli in skrbi bo čas pozneje.« In ako nam med molitvijo misli spet uidejo, se ponovno zberimo, zopet mirno usmerimo svoje misli na božje stvari.

Če je mogoče, opravimo kakšen obisk Najsvetejšega tudi na delavnik, pojdimo mimo vseh ozirov. Malo skrajšajmo ali opustimo nepotrebne obiske pri ljudeh, pa bomo našli čas za obisk pri Zveličarju. In če ob delavnikih ni mogoče, naj bo naša navzočnost pred tabernakljem v nedeljo tem bolj pobožna.

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

4. DAN

Vpliv domačega okolja

Kako globoko smo vsaj na kmetih kot otroci doživljali božič v domači hiši, pot v cerkev na nedelje skupaj s starši in sovrstniki, »šmarnice« v majniških večerih na podružnicah, kjer smo se zbirali brez duhovnika vsak večer k molitvi in petju. Kako globoko so naše preproste matere doživljale mašo in kako so jo prenašale v življenje in to znale prenašati tudi na svoje otroke ... Tudi jaz se moram za svoj poklic zahvaliti svojim staršem, ki sta se že ob poroki dogovorila, da bosta, če Bog da, enega od svojih otrok posvetila Bogu v duhovniškem poklicu. To sem zvedel šele preko svojega duhovnega voditelja tedaj, ko ni bilo več nevarnosti, da bi name kdo izvajal kak pritisk pri izbiri poklica. Vem pa tudi, da je molila za duhovniške poklice moja svetniška teta Anica, ki je odšla k usmiljenkam in zgodaj umrla, vsa srečna, da se more popolnoma dati Kristusu v njegovih bratih – bolnikih in ubogih. Nikoli tudi ne bom pozabil na marsikateri vtis,

ki sem ga imel od neponarejene pobožnosti svoje mame, ki ni nikoli hodila v šolo, pa je bila mnogo modrejša kakor žene, ki neprestano tiče ob radiu ali pa so gledale vse filme. Kako bi mogel pozabiti mamine solze, ko sem kot otrok, ko še nisem hodil v šolo, bral iz mašne knjižice križev pot – počasi in še nekoliko črkovaje – pa so mama ob kolo-vratu bridko jokali ob premišljevanju Kristu-sovega trpljenja!

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

5. DAN

V stiskah vztrajajmo

Glede življenja je silno važno, da nikdar ne pozabimo na Zveličarjevo besedo: »Na svetu boste imeli stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal!« Ali res mislimo, da je naša domovina na zemlji? Ni in nikdar ne bo. In čim več moramo tukaj trpeti, tem večja bo naša slava nekoč. Gospod nas ne bo nikdar tako preizkušal, da bi morali omagati, ako imamo le dobro voljo. Nikar ne premišljuje, ali bomo prenesli, če nas zadene to in to. Rajši služimo Bogu prav ta trenutek, ki ga imamo na razpolago: »Dosti je dnevu njegova lastna skrb.« – Priporočam Vam, da cenite duhovno branje, če že ne morete opravljati premišljevanja. Ako nimate kaj več časa, vzemite v roke Sveto pismo Nove zaveze ali Hojo za Kristusom, preberite odstavek in ga potem premišlajte med delom, kolikor je pač mogoče. Videli boste, da bo uspeh velik, posebno če napravite večkrat vsaj duhovni obisk Najsvetejšega. Milost nam je potrebna posebno tedaj, ko nas boj s satanom že

utruja in ko na zunaj še ni videti nikakega izhoda. Ne pozabimo, da Bog vselej poseže vmes, kadar je sila skrajna. – Molimo tudi za druge. Ako imamo težave v časnih ozirih, je to malenkost nasproti tistim, ki se nanašajo na zveličanje. Koliko duš je v nevarnosti, da nikdar ne bodo gledale Boga, čeprav je Zveličar tudi zanje prelil svojo srčno kri in ki so morda nekoč prejemale prav posebno velike milosti. – Ne klonimo, vzdržimo na poti. Vrh je visoko, ozračje tako čisto, razgled tako sijajen, večno sonce Lepote, Dobrote in Resnice! Pot je težka, ker je pač navzgor, a zmogli bomo, ker nam pomaga naš brat – Kristus Kralj!

Sveti troedini Bog ...
(molitev na zadnji strani)

6. DAN

Vztrajati skupaj z »zapuščeni Jezusom«

Kaj rado se dogaja, da kdo misli: če bom šel kam drugam, bodo te in te težave izginile – v resnici pa se to ne zgodi, ker moramo pač vsi nositi zlasti sebe vsepovsod, kamor gremo, kot križ, ki ga je mogoče pravilno in zveličavno nositi samo v moči Križanega, ki je vstal in nam je po svojem duhu vedno bliže, celo bliže, kakor smo mi sami sebi. Povsod pridejo trenutki, ko mora človek tako rekoč stisniti zobe (če se skušam izraziti bolj posvetno), če naj pravilno vzdrži. Zdi se mi, da moramo biti danes posebno velikodušni v vztrajanju pri občutju »zapuščeniosti«, da bi zadoščevali za strašno žalitev nezvestobe ... Moramo se pridruževati Gospodu na Oljski gori in na križu ter Mariji pod križem, v takih trenutkih še posebno zares.

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

7. DAN

Vztrajati v težavah

Bodi dober tudi do tistih, ki morda niso dobri, vendar pa zelo previden. Skušaj biti normalen, preprost, brez kakih posebnosti, razen da hočeš biti popolnoma zvest Bogu, naj bi tudi vsi drugi delali drugače. Za nobeno ceno se ne vdaj nikdar niti enemu padcu, ki bi bil prostovoljen! Samo enkrat more pomeniti tisočkrat in izgubo življenjske sreče na zemlji in v večnosti! Pogum! Vedi, da je premnogo drugih v istih mukah, pa so ostali zmagovalci, čeprav za ceno bojev. Vredno je vse to. Pa naj bi mi bili tudi v manjšini. Po manjšini je Bog prinašal odrešenje svetu, po manjšini, ki si jo je Bog izvolil, je zveličanih premnogo ljudi, ki bi drugače propadli. Če človek z vso zvestobo vsak trenutek stori to, kar spozna, da je Bogu bolj všeč (rajši še več storiti, kakor je ravno ukazano), in potem tudi neprestano moli (vsaj duša more biti v jedru vedno usmerjena k Bogu), potem ga Bog ne bo pustil pasti.

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

8. DAN

Smisel trpljenja

Pogum! Naš cilj je silno visoko in čudovito je lep, zato se ne čudi, da je pot strma in utrudljiva. Tisti, ki mislijo, da ni nebes, ali se prepričujejo, da jih ni, in skušajo druge prepričati in govorijo kdaj o nebesih na zemlji (čeprav tega pravzaprav ne verjamejo), morajo tudi trpeti - včasih še bolj kakor mi ... V bistvu smo kljub trpljenju mi, ki gremo za čudovitim ciljem onstranske večne sreče, že tu na zemlji neprimerno bolj srečni kakor drugi. Ali ni vredno nekaj pretrpeti, da svoj cilj dosežemo? Ali ni vredno vztrajati tudi v trenutni temi? Saj vemo, da je za oblaki sonce, da za nočjo pride dan, jasen in lep, čudovit, za velikim petkom zarja vesoljnega vstajenja! Ali ne bi bilo od nas, ki hočemo biti učenci Trpina Kristusa, grdo, če bi hoteli svojega velikega Brata pustiti samega, naj trpi, mi pa naj bi se le »sladkali« z mehкими čustvi sreče tu na zemlji? Pojdimo pogumno kdaj tudi nekaj časa skozi temo, skozi suhoto in puščobo!

Vera je »luč, ki sveti na temnem kraju«, pravi sv. Peter. In pristavlja, naj se tem bolj veselimo, čim več moramo trpeti, naj zaupamo v jutro neizmerne jasnosti in svetlobe. Da, vera! Danes skoraj vsakdo doživlja tudi preskušnje prav glede verovanja, skozi dvome gredo premnogi, in neredki dožive brodolom – in potem nimajo več jutranje zarje, noč počasi prihaja, noč smrti, pa bi že to bilo žalostno, že to tako nesmiselno, da srce zakriči: »Če sonca ni, od kod to hrepenenje, ki v srcu burno mi kipi in vre? O, Sonce je, je, ker ga slutimo, ker ga v globini duše čutimo!«

Sveti troedini Bog ...

(molitev na zadnji strani)

9. DAN

Povezanost z Marijo

Skušajte si pridobiti s pomočjo božje milosti veliko pobožnost do Marije, da boste vse delali po njej, z njo, v njej in zanjo. Saj vas bo na ta način Marija pritegnila v neizrekljivo Jezusovo bližino ... Vse delati po Mariji pomeni najprej to, da Marijo sprejemamo za svojo sřednico pri vseh naših odnosih do Kristusa in po njem do Boga ... Delati vse po Mariji pomeni predvsem to, da smo v vseh rečeh poslušni Mariji in se damo voditi vedno njenemu duhu in pobudam, ki izhajajo bodisi iz njenega zgleada bodisi iz milosti, ki nam jo ona posreduje s svojo priprošnjo ... Svojo življenjsko pot naj bi vedno hodili v družbi z Marijo, kakor da bi bila vedno poleg nas, v naši bližini ... Na Marijo naj bi kot na bližnji cilj naravnavali vse, da bi bilo tem učinkoviteje usmerjeno na poslednji cilj, ki je Kristus. Od časa do časa je potrebno, in to v skladu z raznimi okoliščinami vsakogar, premisliti in obnoviti posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Sv. Ludvik Montfortski predlaga kratek obrazec, s

katerim naj kristjan, ki je izvršil popolno posvetitev samega sebe Mariji, od časa do časa ponovi to svojo 'zavezno pogodbo z Marijo' z besedami: »Po Marijinih rokah se vsega darujem Jezusu Kristusu, da bom potrpežljivo nosil za njim svoj križ vse dni življenja.«

Sveti troedini Bog ...
(*molitev na zadnji strani*)

Uslišanja sporočite na:
Nadškofija Ljubljana, Ordinariat,
Ciril-Metodov trg 4, p.p. 1990, 1001 Ljubljana

Imprimatur: Nadškofijski ordinariat v Ljubljani, 5. oktober 2018, št. 1227/18.
msgr. dr. Franc Šuštar, generalni vikar

Pripravil: p. Andrej Pirš. Izdala: © Postulatura božjega služabnika Antona Strleta.
Nadškofija Ljubljana, Ordinariat, Ciril-Metodov trg 4, p.p. 1990, 1001 Ljubljana
Založba Salve, Ljubljana Rakovnik, 2018. Naklada 3.000 izvodov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
27-722.53:929Strle A.
929Strle A.

DEVETDNEVNICA k božjemu služabniku Antonu Strletu /
[pripravil Andrej Pirš]. - Ljubljana : Salve, 2018

ISBN 978-961-211-978-2

1. Strle, Anton, 1915-2003 2. Pirš, Andrej, 1951-
296842752

Molitev za beatifikacijo

Sveti troedini Bog,
svojega služabnika Antona Strleta
si poklical, da Ti je kot duhovnik,
spovednik in bogoslovni učitelj
zvesto služil v veri, upanju in ljubezni.
Z globokim molitvenim življenjem
in obhajanjem evharistije je spolnjeval
svoje vsakodnevne dolžnosti.
V luči svojega vodila »Povsod Boga«
se je popolnoma izročil
Jezusovemu in Marijinemu Srcu.

(Na njegovo priprošnjo Te prosim za ...).

Daj, da bo pred vesoljno Cerkvijo
prištet med blažene.

Po Kristusu, našem Gospodu.

Oče naš. Zdrava Marija. Slava Očetu.